

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenila napisati nekaj vrstic v Vaš kotiček. V šolo hodim v V. razred. Dobivamo tudi knjige. Izmed vseh mi je najbolj všeč „Zvonček“, posebno Vaš kotiček.

Za učitelja imam gospoda Josipa Stojkoviča. Učim se rada. Najbolj me veseli slovensko, nemško, zemljepis, zgodovina, prirodopis, krščanski nauk in petje.

Stara sem 11 let. Imam še dve sestri in tri brate. Umrle so mi že štiri seste in dva brata. Imam tudi staro mater, ki je stara 88 let. Sedaj pa končam svoje pisemce in Vas pozdravljam.

Vam vdana

Antonija Mavčeva,
v Draščah pri Borovnici.

Odgovor:

Ljuba Antonija!

Tudi Ti si ena tistih, ki pravijo, da jim je „Zvonček“ med vsemi knjigami najbolj všeč. Gotovo to tudi mene veseli. Želim, da bi se s tekočim letom število takih prijateljev in prijateljic našega ljubega lista izdatno pomnožilo. Ko bi se vi vsi, ki ga tako radi prebirate, malo potrudili, pa bi mu prav lahko pridobili več novih naročnikov. — Pozdravi posebno svojo staro mater!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Moj papa je nadučitelj. Povedal nam je veliko o vojni, ki se vrši na Balkanu. Veseli me, da zmagojuje Slovani proti Turku. Smilijo se mi ranjenci, ki veliko trpe. V pisarni imamo vojni zemljevid in zasledujemo z zastavicami vojno. Srbi imajo zelene, Bolgari bele, Črnogorci črne, Grki modre in Turki rdeče zastavice. Vsak dan premaknemo katero. Da bi le pošteno nabili Turke. Živeli Slovani!

Priporoča se Vam vdani

Lado Bohinec,
učenec III. razr. v Cerkljah na Dolenjskem.

Odgovor:

Ljubi Lado!

Veseli me, da s tako pozornostjo opazuješ osvobodilno vojno naših bratov na Balkanu. Tudi jaz želim s Teboj vred, naj se izpolnijo Tvoje želje! Tudi jaz kličem v imenu vseh svojih kotičkarjev: Živeli Slovani!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Oprostite, da Vam tudi jaz opišem nekoliko svoje bivanje na Dunaju. Stanujem blizu Schönbrunna, kamor hodim navadno na izprehod. Videl sem že večkrat našega cesarja, ko se je peljal iz cesarskega dvorca v Schönbrunn nazaj. Tudi sem v parku poleg Schönbrunna že videl nemškega cesarja, črnogorskega in bolgarskega kralja, ko so se peljali k našemu cesarju. Ob nedeljah in praznikih delam s papanom in sestro večje izlete v lepo dunajsko okolico. Bil sem že v pet ur od Dunaja oddaljenem cesarskem gradu Laksenburg, kjer mi je posebno ugajal stari viteški grad sredi jezera. Večkrat sem bil tudi na Kahlenbergu in na Leopoldsbergu, odkoder je kralj Sobieski udaril pred dvesto leti na Turke.

Na Dunaju sem si že tudi ogledal marsikatero znamenite reči. Najbolj mi je pa ugajala procesija ob Rešnjem telesu, ki sem jo v svoji šolski nalogi opisal tako-le: Rano vstanem in se odpeljem s svojim papanom po električni železnici proti stolni cerkvi sv. Štefana, da bi si ogledal procesijo. Ko pridem v notranje mesto, je stalo že vse polno ljudi ob cestah, koder pojde procesija. Dolgo mi je bilo treba čakati. Naenkrat zazvone vsi zvonovi, in iz cerkve se bliža procesija. Najprej stopajo otroci iz sirotiščnic, za njimi zastavonosci, duhovniki in menihi, dalje za njimi stopajo visoki uradniki, ministri in generali v uniformah, bleščečih se v zlatu in redovih, slednjič kardinal z Najsvetejšim. Za njim stopa prestolonaslednik

Franc Ferdinand z drugimi nadvojvodi. Naenkrat zadone pozavne; na iskrih konjih jezdi najprej avstrijska, nato ogrska telesna straža cesarjeva. Ogrska straža je odeta v krasne tigrove kože. Tolikega bleska in krasu še nisem videl. Še sedaj mi stopajo vedno pred oči krasne postave iz procesije.

Uroš Žun,
učenec III. a raz. na Dunaju.

Odgovor:

Dragi Uroš!

Lepo si nam opisal Dunaj in njegove posebnosti ter lepo njegovo okolico. Tvoje ljubo pismence pač v mnogoterem „Zvončkovem“ bralcu zbudi hrepenenje, da bi bilo tudi njemu mogoče, ogledati si cesarsko naše stolno mesto. Najbolj pa me veseli, da si zvest naročnik in bralec „Zvončkov“, ki je sedaj nekaka vez med novim Tvojim bivališčem in slovensko Tvojo domovino! Naj ostane ta vez stalna in nerazrušna! Rodoljubne pozdrave Tebi in Tvojim staršem!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo! Večkrat sem že mislila Vam pisati. Hodim v šesti razred ljudske šole pri St. Tomažu. Bila sem že pri sv. birmi in pri prvem sv. obhajilu. Rada čitam „Zvonček“, posebno pa Vaš kotichek. Bila sem že na Bledu in v Ljubljani s tatami.

Prosim, objavite to pismo v „Zvončku“. Ali smem še kaj pisati?

Z vsem spoštovanjem Vam vdana
Valerija Fučkova.

Odgovor:

Ljuba Valerija!

Seveda mi smeš še pisati, ampak piši — lepše in pravilnejše! (Med oklepaji Ti povem, da pišemo lastna imena z veliko začetno črko!)

*

Blagorodni gospod!

Že večkrat sem prebirala Vaš kotichek in si očitaje mislila, zakaj si tudi jaz ne bi z Vami dopisovala. Vzrok je pa bil, da sem dan za dnevom odlašala.

V Gorico hodim tretje leto, obiskujem drugi licej v „Notre Dame“. Poprej sem obiskovala v Ljubljani 4. razred. Učim se francoščine, laščine in nemščine. Najbolj me pa veseli klavir in violina.

Tudi zemljepisje me jako zanima, zato Vas prosim pojasnila, katera je največja reka sveta!

Sedaj sem na počitnicah. Kar se mi zdi doma najbolj ponosno, so visoke gore, ki mogočno kipe v nebo.

Papa je kupil dva avtomobila. Enega smo pa že imeli.

Imamo svoj vrtiček, ki ga prav pridno zalivamo. Zasejale smo razne cvetke in zelišča.

Upam, da me razveselite s cenjenim odgovorom v I. številki.

Z vsem spoštovanjem vdana
Zdenka Majdičeva,
učenka II. liceja v Gorici „De Notre Dame“.

Odgovor:

Ljuba Zdenka!

Točno izvršujem Tvojo željo in Ti odgovarjam v I. številki. — Res, Tvoje rodno mesto Kranj nima nič lepšega in ponosnejšega nego so veličastni velikani. Kako slikoviti so tudi sedaj, ko so čezinčez pokriti z belim snegom, po njem se pa bleste in igrajo solnčni žarki! Pozdravljam te, gorenjska stran! . . .

*

Veleccenjeni gospod Doropoljski!

Upam, da znam toliko pisati, da me boste razumeli. Hodim v šolo v II. razred. Star bom meseca julija 8 let. Imam enega brata, ki hodi v drugo gimnazijo. Najbolj me pa veseli računati in peti.

Srčno Vas pozdravlja Vaš

Marijan Rus,
učenec II. razreda v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Marijan!

Prav dobro sem Te razumel, kar si mi napisal. Za II. razred je že dovolj. Kadar boš večji in bolj učen, pa bodo tudi Tvoja pismenca drugačna. Vsak naj stori toliko, kolikor more in zna!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Prvič pišem danes pismo. Učim se rad. Gospoda učitelja Ivana Petriča imam rad. Vaš „Zvonček“ jako rad berem in sem njegov naročnik. Čitamo ga v šoli vsak torek in vsako soboto. Tudi gospoda kateheta imam rad. Moj papa je vinski trgovec in gostilničar v Spodnji Šiški. Prosim vljudno, pridite kaj kmalu k nam v šolo!

Srčne pozdrave Vam pošilja

Miroslav Stepič,
učenec III. razreda v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Ljubi Miroslav!

Vidiš, to je moška beseda: in sem njegov naročnik! Ko bi le vsak naš kotichek zapisal tako! — Čujem, da so šolo v Spodnji Šiški sedaj povečali. Res si bo treba lepo zgradbo o priliki ogledati. Pozdravi svojega vrlega gospoda učitelja!

